

Když se hraje o lásku,
jdou pravidla stranou...

Washington Post
Bestseller

Druhá šance na polibek

Ella Maise

Druhá šance
na polibek

Druhá šance na polibek

Ella Maise

Přeložila Daniela Čermáková

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovi představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad knihy byl sjednán přes Sandra Dijkstra Literary Agency.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Ella Maise, 2018
Translation © Daniela Čermáková, 2024
Cover © Martin Stehlík, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-632-3 (pdf)

*Autorka si příběh upravila dle
své fantazie, pokud bylo třeba.*

*Tato knížka je pro ty z nás, které jsme maličko
nesmělé a k tomu ještě maličko praštěné
(tím nejlepším možným způsobem).*

*Doufám, že i vy máte v životě
svého Dylana.*

První kapitola

Dylan

Zoe Clarková mě poprvé uviděla, zrovna když jsem v ruce držel svoje péro.

Bohužel jsem si ho nehonil. Kdyby to tak bylo, možná by jí to připadalo sexy – zdůrazňuju slovo *možná*, protože ne každou dívku to nažhaví, pominu-li fakt, že by bylo divné, kdyby mě načapala při masturbaci v koupelně na nějakém večírku.

Kéž bych vám mohl říct něco, co by se vám líbilo. Něco strhujícího, jako třeba že to byla láska na první pohled místo nečekaného a trapného zírání na penis na náhodné univerzitní párty. Nebo že to byla romantická scéna, kdy jsme do sebe vrazili, oba spěchající na přednášku, jí vylétly knížky z ruky, já poklekl, abych jí je pomohl sebrat, a když jsme do sebe drkli hlavami, naše pohledy se setkaly... a zbytek už by byl jasný.

Určitě si to dovedete představit, taky vám běží před očima ten totálně romantický film, ale... sakra, to ani omylem. Víím, znělo by to hezky a lidé by vzdychali pokaždé, když bychom vyprávěli o našem prvním setkání, ale ne, bohužel. Jak už jsem řekl, proběhlo to úplně opačně. Když jsem poprvé pohlédl na Zoe Clarkovou a ona pohlédla na moje péro, klábosil jsem v koupelně s kámošem, zatímco jsem čůral.

„A proč jsi mě chtěl vlastně sledovat při močení?“ zeptal jsem se JP v marné snaze pochopit, proč mi dělal publikum.

Ušklíbl se a sklouzl zrakem níž, k mému rozepnutému poklopci. „V šatně si pohledu na něj užiju ažaž – to se neboj. Vyprávěl jsem ti o Isaacovi a ty už jsi nemohl vydržet, než ti to dopovím.“ Vrhnul jsem

po něm kosý pohled, ale JP mě ignoroval a vykládal dál. „Kámo, měl jsi tam být. To, jak mu trenér naložil po tom, co jste všichni odešli – nejsem si jistý, že ještě někdy přijde na trénink. Sakra, nejsem si jistý, že se tam *já* chci vrátit, a to jsem nic neprovedl.“ Na vteřinu či dvě se odmlčel. „Vsadíš pade? Myslíš si, že se ještě ukáže?“

Podíval jsem se na JP, který se opíral o zeď, oči zavřené, tvář obrácenou ke stropu. Působil naprosto neškodně a uvolněně. Jenomže JP nebyl nikdy neškodný – na hřišti a obzvláště ne na nějakém večírku.

Vzhledem k tomu, jak nás trenér v poslední době na hřišti vedl, jsem si nemyslel, že by se tam kluci nějak zvláště těšili, rozhodně ne ti, co byli při smyslech. Pokud ale hru miluješ, zvládneš všechny překážky v naději, že se jednou dostaneš tam, kam chceš. Buď do toho dej všechno, anebo běž domů. Zkrátka absolutní odhodlání.

„Já se nesázím. Pokud to vážně chce, tak přijde.“

Jakmile jsem to dořekl, zaslechli jsme, jak někdo otevřel a zase zabouchl dveře. Na kratičký okamžik vše přehlušila řvoucí hudba a výkřiky z večírku dole. Jasně, na tom, že vás někdo otravoval, nebylo nic znepokojivého, byla by pitomost očekávat soukromí na univerzitním večírku. Jenomže když jsem se ohlédl přes rameno, abych zjistil, kdo nebyl trpělivý a nepočkal pár minut, zarazil jsem se. U dveří stála nějaká holka.

„Klídek. Klídek. O nic nejde. Brnkačka. Už *nikdy* nebudu mít nové přátele. To zvládneš, prostě otevři oči a otoč se, zatraceně.“

Brunetka k nám dosud stála zády, hlavou se opírala o dveře a něco si mumlala.

JP a já, ztuhlí na místě, jsme se na sebe podívali. Pokrčil rameny a já sledoval, jak se mu rty roztahují do uličnického úsměvu. Vypadal, jako by právě dostal novou, lesklou hračku. Zvedl bradu a se zřetelným úšklebkem na tváři se odpíchl od zdi a zamířil k té nebožačce.

„Zvládneš cokoliv, co si usmyslíš, zlato,“ prohlásil a podařilo se mu ji pořádně vyděsit.

Jakmile JP promluvil, přestala mumlat, otočila se k nám a podařilo se jí předvést dokonalé ztělesnění laně chycené ve světle reflektorů.

„Já...“

„Ty...“ kontroval JP, když nic víc nedodala.

Zatímco jsem se chystal vrátit penis do kalhot, očima několikrát přelétla mezi JP a mnou, jako by se zničehonic ocitla na Měsíci a nějak jí nedocházelo, jak se to stalo. Pak očima sklouzla k mojí ruce – ve které jsem pořád držel svoje péro. Pohledem střelila zpátky do mé tváře a pak zase sjela k ruce.

Poznal jsem, že se snaží potlačit uculení, protože jí cukaly koutky. „Sakra! Hm... to je... penis – tvůj penis. Do háje.“ Její hlas byl sotva slyšet přes tlumenou hudbu, zatímco ještě několikrát zopakovala tu svoji hru na zírání a z její už tak bledé tváře postupně vyprchala veškerá zbylá barva.

„Vadí ti to?“ zeptal jsem se, pobavený tím, jak třeští oči.

„Neva...“ Chtěla zavřít pusu, ale pak se setkala s mým pohledem. „Tvůj penis... nechtěla jsem... tvůj penis? Viděla jsem tvůj penis. Pořád ho vidím. Dívám se přímo na něj a je tam –“

Setkal jsem se s pobaveným pohledem JP. Pak se znovu zadíval na tu holku. „Neříkej mi, že vidíš něco takového poprvé.“ Otočil jsem se, abych si zapnul zip a zabránil dívčině kolapsu.

Za mnou se ozvalo hlasité zasténání a pak zadunění, které znělo, jako by někdo opakovaně mlátil čelem o dveře. Přimělo mě to k úsměvu.

„Ještě jsem tě tu neviděl. Předpokládám, že jsi v prváku? Jsi docela kost. Teď jsem na řadě já?“ zeptal se JP do ticha. „Jestli se takhle zakoktáváš kvůli péru mého kamaráda, chci vidět tvoji reakci, až mrkneš na to moje. Musím tě upozornit: to moje vypadá mnohem líp než jeho – a taky je větší – a kdybys ho chtěla ochut–“

Sténání zesílilo a teď znělo spíš jako vrčení. „Ať tě ani nenapadne tu větu dokončit!“

Uchechl jsem se.

Měl bych říct, že JP není zrovna nejuhlazenější kluk na světě, ale vysokoškolačkám to zjevně nikdy nevadilo. Patřil k tomu typu, který přitahoval dívky, ať udělal nebo řekl cokoli. V porovnání s ním jsem byl jeho pravý opak – ze všech sil jsem se snažil holkama nerozptylovat.

Klidně jim mohl říct nějakou sprostárnu, stejně mu visely na rtech. Mohl říct „skoč“ a ony se zeptaly: „Do které postele?“ Fakt, že byl sakra dobrý runningback, mu na milostném poli přidával další plusové body.

Nechápejte mě špatně, hodně holek žadonilo o mou pozornost – ale už brzy – asi tak ve školce – jsem zjistil, že jsem spíš pro dlouhodobější vztahy s jedním děvčetem. Zajímavé bylo, že to byl zřejmě další důvod, proč jsem měl vždycky z čeho vybírat. Věřte mi, nejsem ješitný nebo namyšlený, jen to tak asi chodí, když jste hráč fotbalu, který má šanci dotáhnout to až mezi profesionály. Bez ohledu na to, jak vypadám, fakt. Za hezounka je v týmu Chris, náš quarterback, ne já.

My fotbalisti jsme pro vysokoškolačky prakticky neodolatelní.

Šel jsem si umýt ruce a kouknul na tu holku, abych zjistil, jak bude reagovat. Pořád k nám stála zády, ale aspoň už se netřískala do hlavy. Pokud jí JP ukáže svoje péro, mizím odsud. Předvádět se spoluhráči holkám penisy je hranice přátelství, kterou nehodlám překročit.

JP se na mě pousmál a zamrkal, spojil ruce za zády a sklonil se k jejímu uchu: „Baf!“

Dívka sebou trhla, otočila se k němu a o kousek se posunula, když zjistila, že stojí mnohem blíž než před pár vteřinami.

„Díky za nabídku, ale na penisy teď fakt koukat nechci,“ oznámila a začala couvat, zatímco můj kamarád pronásledoval novou kořist.

„Auu, ale můj by se ti vážně zamlouval.“

Nemohl jsem najít nic, čím bych si usušil ruce, a tak jsem si je otřel do džínů, zatímco jsem sledoval jejich podivnou interakci. Dívka ustupovala, až do mě zády vrazila a vyjekla.

„Asi bych měl radši jít.“ Sklopil jsem oči a zjistil, že má pootočenou a zvednutou hlavu. Pozorně mě sledovala. Dokonce i takhle zblízka jsem nedokázal rozluštit, jakou má barvu očí, možná zelenou s oříškovými tečkami kolem okrajů zorniček.

Uvědomil jsem si, že jí zírám do očí. Postřehl jsem její paniku, zamračeně jsem o krok ustoupil a podíval se na JP. „Zklidni hormon, chlače. Jdeme, vypadneme odsud.“ Než jsem však mohl vykročit, dívka se otočila, popadla mě za paži a pevně stiskla.

„Ne – teď nemůžeš odejít,“ vyhrkla a překvapila tím JP i mě. „Přišla jsem kvůli tobě.“

Nadzvedl jsem obočí a střelil po JP zmateným pohledem. Ten jenom pokrčil rameny. Pořád se usmíval s výrazem „tohle mě fakt zajímá“, zatímco pohledem hodnotil její zadek.

„Teda nejsem tu kvůli tobě,“ vysvětlovala dívka a já se k ní vrátil pohledem. „Ale přišla jsem za tebou.“ Trošku přimhouřila oči a nakrčila nosík. „Víš, co tím chci říct? Nejspíš ne. Sledovala jsem tě sem, protože se tě potřebuju na něco zeptat.“ V panice zvýšila hlas, ale pokračovala. „Když říkám, že jsem tě sem sledovala, nemyslím tím, že jsem tě stalkovala nebo tak, protože to by bylo šílené. Ani tě neznám, že?“ Nervózně se zasmála, rozpačitě mě poplácala po paži a pak jí zřejmě došlo, že se mě dotýká. Prudce ruce stáhla a spojila si je za zády, přičemž o krok couvla. „Ne že bych tě stalkovala, kdybych tě znala, ale o to tady teď nejde. Já jen... vážně se tě potřebuju na něco zeptat, než ze sebe udělám pitomce, a myslela jsem si, že nejlepší příležitost bude, když budeš sám... a domnívala jsem se, že tady sám jsi, a...“

Nerozuměl jsem ani slovu z toho, co říká, ale než jsem se zmohl na odpověď, ozval se JP. „Takže chceš, abych šel pryč, hm? A to jsem si myslel, že je mezi námi výjimečné pouto.“

Ohlédla se na něj. „Pardon. Neviděla jsem, že jdeš s ním, a ani mi nedošlo, že je tohle koupelna. Kdybych si tě všimla, počkala bych venku. Neměla jsem tušení, že kluci taky chodí na záchody spolu. Ale je hezké, že to děláte.“ Na vteřinu se mi podívala do očí, a než odvrátila zrak, znovu promluvila na JP. „Bude to jenom minutka, vážně, pak se můžeš vrátit a mít ho jenom pro sebe.“

Nadzvedl jedno obočí, ale jinak nic neřekl.

Dívka sebou trhla, když uviděla můj výraz. „Promiň, to znělo blbě, vid? Ne že by být gay bylo špatné nebo tak. Neměla jsem si nic domýšlet. Můj kamarád je gay a vím, jak je těžké, když lidi říkají pitomé věci, a jak moc je –“

JP se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Raději brzdi, kotě. Moje nabídka platí, přijď, jestli chceš, až tady s mým chlapcem skončíš.“

Načež otevřel dveře a nechal mě s ní o samotě. Zkřížil jsem paže na hrudi a opřel se o umyvadlo.

Obrátila se zpátky ke mně, dlouze vydechla a nervózně se usmála. „Trochu trapas, co?“

„Celá ta věc, nebo jenom ta poslední část?“ Nemohl jsem si pomoci a oplatil jí úsměv. Už jsem zažil pár dívek, které dělaly všemožné praštění věci, aby upoutaly moji pozornost a dostaly se do mé postele, ale neměl jsem dojem, že ona je ten případ.

S úšklebkem na tváři potřásla hlavou a zabodla pohled do podlahy. „Prostě jsem si myslela, že je tohle tvůj pokoj a že budeš sám, a když jsem pak vešla a tys zrovna... ehmm... a ještě tu byl s tebou on...“ Setkala se s mým pohledem, ale rychle odvrátila oči. „A tvoje... nádobíčko bylo venku a pak to šlo všechno do háje.“

Jo, rozhodně nebyla typ, který by šel po fotbalistech.

Další nervózní smích a při tom couvala ke dveřím.

„Takže se omlouvám? A... děkuju?“

Usmál jsem se ještě víc. „Za co?“

Otřela si ruce o džíny, zavrtěla hlavou a vypadala zkroušeně, jak se tak dívala všude možně jen ne na mě.

„V tuhle chvíli? Mám-li být upřímná, tak vážně netuším. Děkuju za pokec? Že jsi mě nevyhodil? Že jsi mi dovolil zírat ti na penis?“ Zavřela oči a zavrtěla hlavou, ustoupila o pár kroků a zvedla ruce dlaněmi dopředu. Zastavila se, když zády narazila do dveří. „Tak jsem to nemyslela – nechtěla jsem ti ho okukovat. Opravdu jsem netušila, že je tohle koupelna. Chci říct, předpokládám, že to nebyl tvůj nejlepší okamžik, tak proč bych ho chtěla vidět,“ mávla rukou k mým slabinám, „tvoje... to... vypadalo dobře, rozhodně se nemáš za co stydět, takže... Gratuluju? Ne že bys stál o to, aby ti nějaká cizí holka blahopřála k něčemu takovému, ale jsi fotbalista, asi máš možná rád pochvaly, ne?“

Na pár vteřin mezi námi zavládlo ticho a já nedokázal skrýt úsměv. Když jsem teď neměl venku péro a nebyl s námi JP, aby na ni něco zkoušel, konečně jsem si ji mohl prohlédnout: rovné hnědé vlasy jí rámovaly tvář a sahaly jí kousek pod ramena, bledá pleť, velké laní oči

barvy mezi oříškovou a zelenou – pořád jsem se ještě nerozhodl –, mírně plnější spodní ret, zružovělé tváře, za což nejspíš mohly rozpačky. A pak tu byly další věci jako její prsa velikosti C snažící se ze všech sil prorhnout upnuté tričko – měl jsem přece oči –, její postava tvaru přesýpacích hodin a sakra úžasné nohy – ani příliš tenké, ani tlusté, prostě dokonale podle mého vkusu.

Dával jsem pozor, abych se jí díval do očí a nikam jinam, když jsem si rukou prohrábl krátké vlasy. Vzhledem k tomu, kde se mi toulala mysl, jsem neměl dojem, že bych s ní měl v koupelně strávit víc času. „Připomínáš mi moji ségru,“ plácnul jsem zničehonic a oba nás šokoval. „Jsi trochu plachá, že?“ Vážně mi Amelii připomínala. Když byla nervózní, taky neustále mluvila a mlela páté přes deváté. Přestože věděla, že to nedává moc smysl, nedokázala se zastavit. Nesmělost bylo jediné vysvětlení, které tu dávalo smysl.

Rozesmála se tak, až se musela opřít o dveře. „Jestli ve mně vidíš svou sestru, nevěstí to pro mě nic dobrého, zvlášť kdybys věděl, na co jsem se tě chtěla zeptat – ne že bys ve mně měl vidět někoho, s kým bys chtěl nebo mohl... prostě na to zapomeň. Proč si myslíš, že jsem plachá? Počkej. Počkej.“ Zvedla ruku. „Tohle taky беру zpátky. Ani na to neodpovídej.“

Rozhostilo se další rozpačité mlčení, kdy jsme hledali slova, zatímco já zíral na ni a ona mi zírala na hrud', než někdo vzal za dveře, až ztratila rovnováhu.

V pootevřených dveřích se objevila hlava. „Hm, promiň, kámo! Nevěděl jsem, že tu někdo je.“ Strčil do dveří víc a rozhlédl se. „Přijdeme, až budete vy dva hotoví.“ Ukázal mi zvednuté palce a pomalu zmizel.

Jakmile se dveře zavřely, moje brunetka – *moje škrtám, ta brunetka* si zhluboka povzdechla a podívala se na mě. Působila klidněji, ale vzhledem k tomu, jak si potahovala za tričko – na kterém bylo velkými tučnými písmeny napsané *Usměj se na mě* – bych si na to nevsadil. Byl jsem pekelně zvědavý, a tak jsem čekal, až bude pokračovat.

„Víš ty co, už jsem napáchala dost škod, takže je jedno, jestli se tě zeptám – horší už to prostě být *nemůže*.“

Pokynul jsem jí rukou, aby pokračovala, napnutý jako kšandy. „Jsem jedno ucho.“

Ze všech sil jsem se snažil skrýt úsměv, když se znovu zhluboka nadechla. „Musím tě políbit,“ vyhrkla rychle. Zavřela oči a zasténala. „Mohla jsem ti to teda říct líp. Zkusím to znovu.“

Nadzvedl jsem obočí. „Ty mě musíš políbit?“

„Jo, musím.“ Rychle přikývla. „Chci říct, ve skutečnosti tě nechci políbit, ne tak úplně. Nevybrala jsem si tě.“

„Ty sis mě nevybrala?“

„Kdepak, nevybrala. Ne že bys nevypadal dobře – rozhodně jo, takovým tím mužným způsobem, který se mi zamlouvá. Dala bych ti pusku, kdybych musela, ale nebyl jsi moje první volba.“

„Děláš divy s mým egem. Pokračuj.“

„Fajn, myslím, že to *vážně* nebyl nejlepší způsob, jak ti to sdělit. Dovol mi, abych začala znovu, a uvidíme, jak to půjde. Moje spolubydlící Lindsay mě sem tak trochu dotáhla, ehm, donutila dneska večer přijít, jako na ten večírek. Myslí si, že si ‚studentského života‘ neužívám plnými doušky. Takže jsme dorazily, setkaly se s jejími přáteli – jsem v prváku, takže se seznamuju s novými lidmi, což je dobře, že jo?“ Aniž by čekala na moji odpověď, zhluboka se nadechla a brebentila dál: „Jenže kdepak, není to dobře. Jejím přátelům došlo, že nejsem vůbec dobrodružný typ, protože ve velké skupině lidí toho moc nenačlovím a spíš se držím stranou. Radši ze začátku všechno obhlídnu, víš? Nemám moc ráda, když se na mě upírá příliš oči. Každopádně tě to asi nezajímá, takže bla bla bla, kecy, kecy, zase trochu panikařím.“

Zavřela oči a zavrtěla hlavou. Já jsem tam jenom stál, pozoroval ji, poslouchal a čekal, až dokončí své vyprávění. Nemohl jsem se pohnout, ani kdybych chtěl, byla totiž... celé to bylo... *podmanivé* – to je to slovo, které jsem hledal. Byla jako ztělesnění chaosu, a přesto byla z nějakého důvodu pekelně podmanivá, jako závan čerstvého vzduchu.

„Jenže pak se vsadili, že se neodvážím políbit nějakého náhodného kluka. Prohlásila jsem, že to dokážu, jen aby o mně přestali mluvit,

protože co jako udělají? Hned mě pošlou to udělat? Copak jsme někde ve školce? Pche. A dobře, fajn, byla jsem trošku dotčená, ale měli do-
cela pravdu. Nejsem dobrodružný ani spontánní typ. Rozhodně ne při
líbání náhodných kluků. Nikdy jsem to nezkoušela, ale myslela jsem
si, že to bude brnkačka. Každopádně prohlašovali, že nemám koule
na to políbit kluka, na kterého mi *sami* ukážou, protože o to na vysoké
zřejmě jde – sázet se, dávat výzvy, líbat náhodné lidi...“

„No páni,“ prohlásil jsem, než mohla pokračovat, takže ke mně
zvedla oči. Chabě jsem se snažil zařídít, aby se nadechla, než omdlí.
„O studiu na vysoké toho zřejmě hodně nevím, a to už ani nejsem v pr-
váku. Ani já jsem se nikdy nelíbal s nějakou náhodnou holkou – ani
jsem netušil, že se to dělává.“ Ve skutečnosti jo, ale to nepotřebovala
vědět. Tu a tam mi neznámá děvčata dala pusy, zvláště po dobrém zá-
pase, kdy všem koloval v krvi adrenalin, ale já nikdy neměl touhu líbat
náhodné děvče jen tak. Možná jsem prostě nepotkal správné náhodné
děvče, protože v tuhle chvíli jsem chápal, co je na tom lákavého.

„Vidíš!“ vykřikla a trošku se uvolnila. „Přesně to jsem taky říka-
la. Každopádně se dostáváme k té nepříjemné části, takže to prostě
řeknu. Moje spolubydlící Lindsay popadla jednoho nebohého kluka,
který kolem procházel se svými kamarády, a pověděla mi, abych ho
políbila, takže jsem to udělala, jen jsem ho tak krátce líbla – to nic
není, že ne? Ani jsem se ho nedotkla, jen jsem se naklonila a přitiskla
mu rty na jeho. Vlastně to bylo docela rozčarování, a jelikož jsem vypi-
la trochu piva...“ Zvedla tři prsty, pravděpodobně naznačovala počet
piv, které si dala, a pak si zastrčila vlasy za pravé ucho. Prohlížel jsem
si její ústa – po všech těch řečech o líbání – měla moc krásné, lesklé,
růžové rtíky... „Prostě jsem vůbec nic necítila,“ pokračovala. „Žádné
motýlky v břiše. Prostě nic. Ten kluk nevypadal našťavaně, protože mě
zkusil políbit podruhé.“

*To se vsadím, pomyslel jsem si. Vsadím se, že ten šťastný parchant se
vůbec nezlobil.*

Začala mluvit ještě rychleji, takže bylo skoro nemožné sledovat
její myšlenky.

„Jenomže pak Lindsayina kamarádka Molly namátkou ukázala na tebe. Bavily jsme se s několika kluky, ale ona mě vyzvala, abych dala pusku *tobě*. Nemám tušení, co je na tobě tak výjimečného.“ Nadechl jsem se, ale zvedla ruku a brebentila dál. „Takže jsem musela říct, že to zvládnou, přestože výzvy a sázky mi moc nejdou. Jenomže bývám maličko soutěživá. Jelikož jsem tomu poslednímu klukovi dala jen krátkou pusku, vyzvali mě, abych tě opravdu políbila. Vážně netuším, jestli jsi nějaké velké zvíře nebo co, ale nejspíš jsi pro ně natolik výjimečný, aby tě vybrali. Možná jsi jejich typ, nemám nejmenší tušení. Požádala jsem je, aby mi dali pár minut, a sledovala jsem tě sem, abych tě mohla požádat o svolení, než se na tebe přede všemi vrhnu, nebo se na tebe alespoň pokusím přede všemi vrhnout, abych ti olizovala obličej. Jenže teď, po tom, co jsem viděla... se chci radši ujistit... nejsi gay, že ne? Protože jestli je to důvod, proč na tom tak trvali... tak je to kruté.“

Vyčkávavě na mě hleděla, takže jsem se narovnal a promnul si zátylek.

„Možná ti to bude znít jako lež, ale...“ *Jak to mám říct?* „Ačkoliv bych ti s tou výzvou moc rád pomohl, mám přítelkyni.“ Zatím jsme si vyšli jenom jednou, ale stejně... „Měla trochu zpoždění, ale nejspíš už dorazila, takže bych nejspíš měl –“

„Ach. Hm. Jo, samozřejmě. Dobře.“

Viděl jsem, jak téká pohledem všude kolem, ke mně zalétla jenom jednou nebo dvakrát, a i tehdy pouze na vteřinku. Pak se poslepu natáhla po klice a šla ven.

„Vážně se moc omlouvám, víš,“ spustila mírně zvýšeným hlasem, aby byla slyšet přes hluk přicházející zvenčí. Sklouzla očima na moje kalhoty a pak zase nahoru k mým očím. „Ohledně toho... a všeho ostatního. Celý tenhle večer byl divný... divný a hloupý. Radši už půjdu a...“ Další krok. „Jo. Promiň,“ zopakovala, pohled namířený místo do očí na mé rameno, zatímco couvala.

V tu chvíli mi došlo, že má zvlhlé oči. Jelikož mám sestru, docela se v těchhle věcech vyznám, a věděl jsem, že se ta dívka každou vteřinou rozbřečí.

„Počkej. Hej, počkej!“ zavolal jsem a rychle za ní vykročil, než zmizí. Ohlédla se na mě přes rameno, aniž by se zastavila.

„Jak se jmenuješ?“ vykřikl jsem hlasitěji.

Pousmála se na mě, tak nějak smutně a vyděšeně, zrovna když jí po tváři sklouzla první slza. Pak byla pryč, ztratila se v davu, než jsem ji mohl dohonit.

Proč jsem chtěl znát její jméno, proč jsem po ní pak celý večer pátral pohledem... to jsem netušil.

Druhá kapitola

Zoe

O ROK POZDĚJI

Když mě Dylan Reed uviděl podruhé, snažila jsem se vypařit. Jestli se naše pohledy nesetkají, jestli ho já *nevidím*, nemůžeme mě vidět ani on, je to tak?

No... tak to zjevně nefunguje.

Před rokem, když jsem ze sebe udělala naprostého idiota, jsem ani neznala jeho jméno, takže bylo jednodušší na celou tu věc zapomenout. Kdyby byl jen bezejmenným klukem, na kterého jsem náhodou narazila na univerzitním večírku – nepochybně velice sexy klukem –, bylo by to v pohodě, jenže ne, tak to být nemělo. Jistěže ne – v mém případě nebylo nikdy nic jednoduché. Muž, kterého ty protivné holky z prváku vybraly, abych ho políbila, patřil ke hvězdám fotbalového týmu, slibný wide receiver, jeden z mála hráčů s příslibem dostat se až do NFL, *takže* byl v kampusu značně populární. Jasně, je to velký kampus, ale ne natolik, abych se mu mohla vyhýbat donekonečna.

Po dlouhém dni plném přednášek jsem vyrazila domů, když jsem ho spatřila – no, spíš *je*. Doprovázeli ho tři jeho přátelé a já věděla, že minimálně jeden z nich patří taky do týmu: quarterback Christopher Wilson. Kdo byli ti zbylí dva, to jsem netušila. Ovšem Christopher Wilson... byl v kampusu proslulý, stejně jako zřejmě všichni rozehrávači. To mi bylo jasné, navíc jsem ho trošku znala. Ne tolik, jak bych si přála, ale nějak přece. Jenže v tu chvíli jsem si Chrise ani nevšimla. Veškerou mou pozornost totiž zaujala osoba kráčející vedle něho.

Dylan Reed, celých jeho sto devadesát centimetrů.

Byl nějakých dvanáct až patnáct metrů ode mě a zrovna se smál něčemu, co říkali jeho přátelé. Mířil přímo ke mně.

Ztuhla jsem a zírala na něho. Vrazila do mě nějaká holka, omluvila se, ale já nedokázala nijak reagovat. Stála jsem paralyzovaná uprostřed kampusu, žaludek se mi zkroutil a cítila jsem, jak mi z tváře vyprchala veškerá barva.

Ne.

Nechtěla jsem, aby mě právě teď viděl. Nebyla jsem namalovaná a spala jsem jenom tři hodiny. Vlasy jsem měla spletené do neuspořádaného copu, který se ani nedal počítat za účes, protože vypadal, jako bych se poprala s rozezlenou vránou a prohrála. A moje oblečení... Nedokázala jsem si vzpomenout, co mám sakra na sobě, a nemohla jsem se přimět k tomu, abych sklopila oči a podívala se. Na každý pád jsem si jistě neoblékla nic pěkného. K čertu, vážně jsem nechtěla, aby mě zase viděl, tečka.

Deset metrů.

Civěla jsem na něj a ztratila drahocenné vteřiny, kdy jsem mohla zmizet – věděla jsem to, protože už se mi to předtím úspěšně podařilo. Toho dne jsem však byla příliš ohromená, než abych dokázala cokoliv jiného než ho jen sledovat, jak se blíží. Možná za to mohl nedostatek spánku, že jsem se nedokázala pohnout, nebo třeba to, jak kráčel, jak se mu pohybovala ramena a –

Tak už se prober!

Ještě stále si mě nevšiml, hlavu měl sklopenou a poslouchal své přátele.

Osm metrů.

Říkala jsem si, že pokud tam budu jen tak stát se zavřenýma očima a nebudu dělat žádné rychlé pohyby, projde prostě kolem mě a za pár vteřin bude po všem – další z mých mnoha brilantních nápadů.

Nebo ještě líp, třeba mě vůbec nepozná. Upřímně řečeno, bylo to docela pravděpodobné. Kdo ví, kolik dívek se mu vrhalo každý den k nohám? Určitě zapomněl na tu trapnou holku z koupelny na večírku – tedy na mě – hned druhý den.

Šest metrů.

Na sobě měl tričko Henley s dlouhým rukávem, které prozrazovalo, jaké má úžasné paže, a to myslím fakt *úžasné* – byla to jedna z věcí, kterou jsem si z toho večera pamatovala, což nejspíš souviselo s faktem, že jsem měla slabost pro pěkné, silné paže, ale o to tu nejde. Tytéž paže byly spojené s ještě úžasnějšími rameny. Měl krátké, hnědé vlasy, které neslušely každému, ale Dylanu Reedovi... u něj dělaly zázraky. Měl silné, mužné rysy. Neviděla jsem jeho oči, ale věděla jsem, že jsou modré – přesněji řečeno tmavě modré jako oceán. Před rokem jsem do nich hleděla několik dlouhých vteřin. Jeho čelist byla silná, lícní kosti ostré, rty tak plné, až jste museli uvažovat, jaké by to bylo cítit je na svých ústech.

Čtyři metry.

V minulosti musel mít zlomený nos, protože si pamatuju, jak jsem si myslela, že je to rys, který ho odlišuje. Zdálky se to nedalo poznat, ale jak jsem řekla, kdysi jsem u něj stála hodně blízko, dívala se mu do očí jednu či dvě vteřiny a pak se soustředila na cokoli jiného *kromě* nich. Ten mírně křivý nos dodával jeho už tak dokonalému vzhledu ještě větší charakter.

Dovedu si představit, že zlomený nos není u hráče fotbalu nic výjimečného, možná se mu to dokonce stalo i víckrát. Nebyl hezký, přímo takhle bych ho nepopsala. Možná byste ho ani nenazvali typicky pohledným, ale byl rozhodně zajímavý. Měl charisma, sebedůvěru. Vypadal silný a velký a možná i trošku drsňácký, ale víc než cokoli působil solidně. Ano, i tak by se dal Dylan Reed popsat. Ani nemluvím o fyzickém vzezření, ačkoliv i v tomhle ohledu byl solidní. Nebyl to muž, na kterého byste snadno zapomněli.

Zvedl hlavu a setkal se s mýma očima. Široký úsměv na rtech mu pomalu mizel z tváře.

Klid.

Dneska jsem byla plná brilantních nápadů, a tak jsem tiše zalapala po dechu, otočila se na patě, a tak nějak vyrazila pryč, zatímco jsem proklínala sama sebe – jak si asi dovedete představit, nebyl to zrovna

můj nejzářnější okamžik. Oči jsem měla zabodnuté do země a žaludek se mi zkroutil podruhé.

Klid, ty královno dramatu.

„Haló! Ty! Počkej chvíli! Hej!“

Ne. Kdepak. Ani náhodou.

Pro případ, že by křičel na mě – byla jsem si docela jistá, že jo –, jsem zavřela oči tak pevně, jak to šlo – jako by to pomohlo, abych byla neviditelná –, a přidala do kroku, což byl důvod, proč jsem vrazila do... lidí. Do lidí, jako že do několika. Samozřejmě že jo. Co jsem se svým štěstím čekala?

Neskončila jsem na zadku, což byla moje jediná spása. Skupinka, do které jsem... ehm... vlétla, na mě valila oči a já spolkla rychlou omluvu.

„Zbláznila ses?“ zalupal po dechu jeden z nich a díval se na zem.

Myslela jsem si, že možná trochu přehání s tím svým výrazem *konec světa je tu*, a tak jsem sledovala jeho pohled a zjistila, že všude kolem jsou poházené nejen moje knížky, ale že uprostřed toho leží i architektonický model překlopený na bok. Navíc to nebyla žádná jednoduchá věc z kartonu – bohužel ne. Zdálo se, že je to vyrobené ze dřeva, a bylo to obrovské... natolik obrovské, že by to neunesl jediný člověk... proto ta čtyřčlenná skupinka.

Úplně jsem zapoměla, proč jsem se v té bryndě vůbec ocitla, padla jsem na kolena a sáhla po velké konstrukci.

„Moc mě to mrzí. Vážně, můžu –“

„Nesahej na to!“ vykřikl tentýž kluk a odstrčil moji ruku – a přitom mě do ní plácl. Překvapeně jsem si ji přitiskla k hrudi. Nebolelo to, ale nedokázala jsem si ani vybavit, kdy naposledy mě mamka plácla přes ruku, když jsem se snažila sebrat ze stolu nějaké jídlo.

Ostatní si dřepili, aby pomohli kamarádovi – zatímco láteřili, mohla bych dodat –, a já se rychle rozhlédla, jestli máme publikum. Jak milé. Prostě *dokonalé*. Vždycky jsem si myslela, že ruměncem dělá s mojí pleť divy. Dobrá zpráva byla, že Dylan Reed nebyl nikde k vidění, a já si nemohla pomoci, ale cítila jsem příliv chladné úlevy.

„Krucinál! Rozbila jsi dveře.“

„Moc se omlouvám,“ zopakovala jsem, tentokrát trošku tlumeněji, ale kluci po mně neustále vrhali rozezlené pohledy. Z toho, co jsem viděla, nedošlo k žádné velké škodě – kromě těch dveří, samozřejmě. Ignorovali mě, a tak jsem se místo toho snažila soustředit na vlastní rozházené zápisky a knížky na zemi. Díkybohu jsem svůj foťák nechala ten den ve fotolaboratoři, jinak by měl nepochybně stejné štěstí jako ten model budovy.

„Vážně doufám, že to není taková...“ Všimla jsem si, že se zvedli a všichni čtyři tu konstrukci opatrně drželi. Větu jsem nestihla dokončit, protože mě probodli posledním vražedným pohledem, než mě obešli a odpěchali.

Povzdechla jsem si, dosud na kolenou. Vážně skvělý konec mého už tak mizerného dne.

„Tady, nezapomeň na tuhle,“ ozval se někdo po mé pravici. Znovu jsem ztuhla, srdce se mi zběsile rozbušilo.

Pomaloučku jsem sledovala očima velkou ruku, která držela vzhůru nohama jednu z mých učebnic dějin umění, pak jsem pokračovala po dlouhé paži k těm velkolepým ramenům, až jsem dospěla k pobavenému pohledu Dylana Reeda.

Veškeré klábosení procházejících studentů zmizelo. Poraženecky jsem zavřela oči a svésila hlavu. Útěk se tedy nepodařil.

„Ahoj,“ řekl. Jednoduše, klidně a uhlazeně.

Zatímco mi srdce podivně klopýtalo v hrudi, snažila jsem se zvednout ze země, jenomže jsem ztratila rovnováhu. Dylan mě chytil za loket a narovnal mě, než jsem se mohla skácet.

„Děkuju,“ zamumlala jsem a odvrátila oči od jeho tváře, než mě pustil a o krok ustoupil, za což jsem byla vděčná. Odkašlala jsem si, jako by to nějak pomohlo. „Ahoj.“

Panebože, nejradši bych se propadla hanbou. Nejenže jsem se ho zeptala, jestli bych ho mohla políbit jako nějaká středoškolačka, když na něj přitom jeho přítelkyně čekala venku, a to jenom proto, že jsem nemohla vycouvat z nějaké sázky, ale taky jsem viděla jeho

penis... ačkoliv vidět penis nebylo nic hrozného. Právě naopak, vážně. Ráda jsem se koukla na pěkný penis, jako každá dívka, ne? Ale navrch k tomu všemu mě právě sledoval, jak jsem vrazila do studentů architektury..

Kolikrát se před tímhle klukem ještě ztrapním?

„Ahoj,“ zopakoval a znovu mi podal učebnici. Zamumlala jsem, že děkuju, popadla ji a konečně zvedla hlavu a spatřila na jeho rtech nakažlivý úsměv. Úplně mu proměnil tvář. Silné, ostré rysy zjemněly, a jestli předtím vypadal úžasně, tak když se takhle usmíval... toužila jsem být důvodem toho úsměvu, což ho činilo ještě neodolatelnějším. Rty mi zacukaly a já cítila, jak mi pod jeho pronikavým pohledem stoupá horko do tváří.

„Ehm, ahoj.“

„Neprozdírala jsi mi svoje jméno,“ prohlásil a stále se culil.

Přiměla jsem se odtrhnout oči od jeho zvědavého pohledu. „Jo?“ Pomalu jsem se odvrátila, rozhodla jsem se, že nejlepší bude předstírat, že netuším, o čem to mluví, a prostě jít dál.

„Pamatuješ si na mě, ne?“

Rozhodla jsem se, že je nejvyšší čas začít s aktivní chůzí, spálit trošku kalorií, dostat se dál od lidí. Můj útěk ovšem nebyl tak snadný – sledoval mě, kráčel pozadu, držel se mnou krok a prohlížel si mě.

„Minulý rok? Na konci prvního semestru, na nějaké řecké párty, nevzpomínám si jaké.“ Střelila jsem po něm rychlým, vyděšeným pohledem, pak se stejně rychle odvrátila, když mi došlo, že si mě pozorně prohlíží. „Však víš, byl jsem v koupelně, když jsi přišla a zeptala se mě, jestli –“

„Aach, teď už si na to vzpomínám.“ *Ty malá lhářko.* „Jo. Ano, samozřejmě. Ahoj.“ Můj hlas zněl podivně skřehotavě. Rozesmála jsem se, trošku rozpačitě. „Ten rok bylo tolik večírků, že jsem si nemohla hned vzpomenout.“ V duchu jsem sama nad sebou protočila oči. Zašla jsem tehdy na tři večírky, *možná* – a to bylo hodně velké možná. „Jak se máš?“

„Mám se dobře – vlastně skvěle, když jsem tě konečně zase potkal.“

Dělá si ze mě legraci? Zrychlila jsem krok. Což mu nijak nevadilo.

„Já jsem Dylan,“ prohlásil, když mu došlo, že nic víc neřeknu. „Tehdy večer jsem se tě snažil dohonit, ale zmizela jsi mi. Byla jsi přede mnou a najednou ses vypařila.“

Střelila jsem po něm dalším pohledem. Přidala bych ještě do kroku, ale měla jsem dojem, že kdybych se rozběhla, by to bylo ještě trapnější a divné. A ne že by mě nedohonil, aniž by se třeba jen zpotil.

Zasmála jsem se, ale znělo to trošku přidušeně. „To jsem celá já,“ konstatovala jsem s předstíranou veselostí. „Nejdřív jsem tu a pak nejsem. Existuju, ale ve skutečnosti neexistuju.“

Trapné. Trapné. Trapné.

„A vím, jak se jmenuješ – všichni tě tu znají.“ Zmlkla jsem, abych se mohla aspoň na vteřinu nadechnout. „Cítíla jsem se trošku trapně, jak si asi dovedeš představit – vlastně hodně trapně.“ Pokud ho v příštích pár minutách nepozvracím, věděla jsem, že budu v pohodě.

„Když se já necítím trapně, že jsi viděla můj –“

Zalétla jsem k němu pohledem plným paniky.

„Tak si ohledně toho večera nemusíš připadat trapně ani ty,“ pokračoval rychle a pak se uculil. „Jen abys věděla, já si trapně nepřipadám.“

Jeho penis... Měla jsem to privilegium vidět jeho penis. Penis, který stále vidím před očima, když je zavřu – ne že bych vyesedávala a představovala si v duchu penisy nebo tak něco... Kdybych nějaký chtěla vidět, mohla bych poprosit přítele, aby ho přede mnou vytáhl, ačkoliv jsem to zatím neudělala.

Jeho tón mě přiměl, abych na něho pohlédla. Musel o tom začínat? Proč se se mnou vůbec vybavuje? Abych se cítila ještě hůř? A kde jsou k čertu jeho přátelé? Třeba Chris?

Věnovala jsem mu úsměv, o kterém jsem doufala, že nepůsobí spíš jako úšklebek, a dál mlčela.

„Povíš mi svoje jméno, že ano, Flashi?“ Všimla jsem si, jak se rozhlédl, pak se zase vrátil pohledem ke mně. „Chci říct, je tu spousta lidí a ty jsi dokázala, že jsi rychlá, to musím uznat, ale já umím taky docela dobře běhat, a tentokrát, když už vím, na co si dát pozor, tě bez problému dohoním.“

Zdravím, Dylane, seznam se s ponížením osobně.

„Flashi?“ zeptala jsem se zmateně.

Usmál se. „Nejdřív tu jsi a pak nejsi?“

Opakoval moje slova.

Odkrašovala jsem si a ignorovala přemety, které tropilo moje srdce. Získala jsem přezdívkou. Vymyslel pro mě přezdívkou.

„Jsem Zoe.“

Znovu se objevil ten jeho úsměv.

Zkusil, jak zní moje jméno na jeho rtech. Fascinovaně jsem ho přitom pozorovala. „Zoe. Hmm. Tak tedy fajn, Zoe.“

Usmál se.

Prima.

„Jdu trošku pozdě na... někam, takže...“

Kvůli pár neškodným lžím ještě nikdy nikdo neumřel.

„Pořád jsi maličko plachá, vid?“ pronesl tiše a jeho úsměv teď působil nějak intimněji.

Přehodila jsem si své ptačí hnízdo v podobě copu z levého ramene na pravé a uvažovala, že kdyby mezi námi visela opona, nebylo by to vůbec špatné.

„Obávám se, že je to trvalé postižení.“

Uchechtl se, jako by tušil, že se chci ukrýt za své vlasy. „Tohle kolo jsi tedy vyhrála. Stejně se musím vrátit zpátky na trénink – jestli přijdu pozdě, trenér mi nakope zadek.“

Setkám se s jeho pohledem a v tu chvíli se mi vykouří z hlavy, proč chci sakra utéct. Vážně jsem zklamaná, že odchází? Jsem úplně blbá.

Odvrať pohled, Zoe. Nedívej se mu do těch očí.

Zvedl ruku, aby si promnul zátylek, a přerušil oční kontakt. „Jo. Tak tedy fajn. Rád jsem tě potkal, Zoe. Třeba se zase někdy uvidíme?“

Usmála jsem se na něj trošičku zkrroušeně, ale držela jsem jazyk za zuby. Nerada jsem někomu lhala – dokonce i cizímu člověku – pokud jsem nemusela.

Celé to setkání a rozhovor pro mě byly utrpení, od začátku do konce. Určitě byste to cítili stejně, kdybyste nás sledovali.

Pak se Dylan zastavil a já šla dál. Jako bychom se ocitli na křižovatce, kde se naše cesty rozcházejí. Zavřela jsem oči a dlouze se nadechla, abych si pročistila hlavu. Míjela jsem malou jídelnu, takže jsem ucítila nevalnou pizzu a kofein. Srdce mi stále poskakovalo v hrudi. Pověďte mi něco o ostudě. Proč musím být tak... *bolestně* stydlivá?

„Zoe?“

Hlasitě jsem zasténala a skupinka studentů kráčejících vedle si mě změřila zvláštními pohledy. Zastavila jsem se a otočila, trochu zvědává, co mi chce říct.

Stál asi tak o tři metry dál, uprostřed rušné ulice. Typický univerzitní život – každý se někam snažil dostat. Jak je možné, že *on* do nikoho nevrátil a všichni ho obcházeli? Jeho úsměv se pomaloučku rozšířil, když jsem na něho upřela oči.

„Co ten polibek?“

Zamračila jsem se. „Co je s ním?“

„Co kdybychom se políbili teď?“

Vytřeštila jsem trochu oči a spadla mi brada, nebo jsem se možná zajíkla. Detaily si nejsem moc jistá. Každopádně jsem nevypadala moc hezky, to vás můžu ujistit.

Všimla jsem si, že mě pár studentů pozoruje a něco si tlumeně šušká a znovu jsem zrudla. Přitiskla jsem k sobě učebnice pevněji, jako by mě mohly ochránit nebo zastavit, abych k němu nevykročila. Tak trochu jsem na něj vykřikla: „Promiň, já... já... mám přítele.“

„Nemyslíš, že by to bylo pěkné?“ Přiblížil se o krok.

Ten drzý ničema.

„Řekla jsem, že mám přítele!“ A taky že měla, vážně jsem měla přítele. Jmenoval se Zack. Zoe a Zack – myslel si, že je to osud. Já už tolik ne. Nebyl láskou mého života nebo něco takového, ale jo, párkrát jsme si vyšli na rande a já si byla docela jistá, že by se mu nezamlouvalo, kdybych se uprostřed kampusu líbala s nějakým cizím klukem.

Někdo zavolal: „To se teda máš!“ Z davu se ozvalo hihňání a já zčervenala ještě víc.

Bože? Haló! Prosim, udělej něco. Ztrestej mě. Okamžitě mě ztrestej.

„Hm... chápu.“ Dylan trochu ztlumil hlas. Ruce si strčil do kapes, pohupoval se na místě a já se musela silou vůle ovládnout, abych neskouzla očima dolů, tam, kde jsem věděla, že je to pěkné nádobíčko. „Nemáme zrovna nejlepší načasování na světě, co, Flashi?“

Co mám říct? Přikývla jsem a přiměla se pousmát. Nezahlédla jsem v jeho očích zklamání? A netřepotali se mi v břiše motýlci?

Kráčel pozpátku, lehkým a pružným krokem, s očima stále upřenýma na mně. „Uvidíme se, Zoe. Do třetice všeho dobrého, takže to příště klapne.“

Na to bych si nesázela, pomyslela jsem si, ale nahlas to neřekla. Jen jsem zvedla ruku a zamávala mu.

Věnoval mi ten svůj úsměv – od ucha k uchu, bezstarostný, podmanivý –, krátce mi zasalutoval a pak se otočil a rozběhl se. Jo, měla jsem kliku, že jsem se nerozhodla před ním utíkat – bez problémů by mě dohonil.

Když jsme se rozcházeli poprvé, tekly mi po tváři slzy ponížení a hanby. Tentokrát... tentokrát jsem byla samý úsměv.

Třetí kapitola

Dylan

O ROK POZDĚJI

Byl pátek deset hodin večer a já se sotva držel na nohou, tak jako skoro každý den. Zbožňoval jsem to tak, žil jsem právě pro to.

Vzbudil jsem se v šest ráno tak jako vždycky, abych měl první cvičení z krku před rychlou snídaní a schůzkou týmu. Hned po schůzce jsem letěl, abych stihl první přednášku. Kolem půl jedné jsem obvykle míval hodinu na to, abych do sebe naházel oběd a byl normální vysokoškolák a ne sportovec. Po obědě, podle toho, co bylo za den, jsem měl buď další přednášku, nebo jsem šel na druhé cvičení do posilovny. Následovaly tři hodiny tréninku, které se někdy protáhly i o hodinu. Po třicetiminutové pauze, která sestávala ze smoothie a sendviče, jsem vyrazil do knihovny a snažil se dokončit úkoly na druhý den. Cestou tam, to už se mi trošku pletly nohy, jsem napsal přítelkyni Victorii, abych zjistil, jaké má plány na večer. Skoro jsem si nevšiml, že uběhly tři hodiny a já od ní stále neměl žádnou odpověď.

Bydlel jsem v domě pár minut od kampusu se svými čtyřmi spoluhráči: Kylem, Maxwellem, Benjim a Ripem. Kdyby se na poslední chvíli nerozhodli uspořádat oslavu Maxwellových narozenin, mohl jsem strávit klidný večer ve svém pokoji s Vicky, možná si pustit Netflix a blbnout v posteli. Po dlouhém dni, kdy jsem se připravoval na sezonu, jsem obvykle na nic víc neměl energii. Věděl jsem ovšem, že to není možné, a tak jsem se rozhodl zastavit nejdříve u Vicky na koleji a zjistit, jestli bychom se tomu večírku nemohli vyhnout a místo toho se schovat u ní, ačkoliv jsem věděl, že na mě bude kvůli tomu naštvaná.

Na rozdíl ode mě měla vždycky spoustu energie a času na večírky, ale taky jsem věděl, jak ji přesvědčit, aby zůstala doma. Jakkoliv zbožňovala popíjení a tancování, ještě víc milovala to, co jsem dokázal provádět s jejím tělem.

Chodili jsme spolu pět měsíců. Dva měsíce jsme byli každý jinde, během letních prázdnin jsme si volali přes FaceTime a neustále si psali a zdálo se, že je všechno v pohodě. Nevadilo jí, že musím trávit většinu svého času na hřišti nebo v posilovně, protože měla sama napilno s přednáškami, schůzkami dívčího spolku a se stáží. Byla chápavá, starostlivá a, popravdě řečeno, naprosto neplánovaná.

Původně jsem neměl v úmyslu s někým v posledním ročníku na vysoké chodit.

Soustředím se na fotbal.

Vypiluju svoje dovednosti.

Budu nejlepší na hřišti.

Udělám si čas na studium.

Tohle je jen část priorit na mém seznamu a přítelkyně na něm nebyla. Už tak jsem měl dost naloženo – a ani to jsem někdy nezvládal. S tím vším, co jsem musel stihnout – a že toho bylo fakt hodně –, jsem prostě neměl čas, abych zvládal takový druh závazku. Nakonec, navzdory rušnému programu, se Vicky podařilo vmáčknout se do mého života a k mému naprostému překvapení jsem za to byl rád. Vídat se s ní po dlouhém, únavném dni nebylo nic těžkého, a pokud jsem věděl, ona se mnou byla ještě radši.

Pokud jsem se v minulosti opozdil na jednu z našich schůzek kvůli tomu, že se protáhl trénink, nebo jsem nemohl jít na nějaký večírek, protože jsem musel sedět na zadku a učit se, nikdy si nestěžovala. Dodávala mi klid (ne vždy) a rovnováhu (opět ne vždy) a já se jí snažil poskytnout ze sebe cokoliv, co mi na konci každého dne zůstalo. Asi to není úplně terno, ale Vicky mi vždycky tvrdila, že jí to naprosto postačuje, vždycky prohlašovala, že je se mnou šťastná a že si nedovede představit, že by byla s někým jiným. Věřil jsem jí – proč by taky ne? Rozhodně jí nevadilo chodit s přítelem, který měl být draftován do

první dvacítky, a lhal bych, kdybych tvrdil, že se mi nezamlouvalo sledovat, jak se jí rozzáří tvář vzrušením a radostí, kdykoliv o mně mluvili v médiích. Neměl jsem tak úplně v plánu ji požádat, aby šla se mnou, pokud by mě na konci roku vážně draftovali, několikrát však ne tak úplně jemně naznačila, že by jí nevadilo po promoci kamkoliv odcestovat. Také jsem si myslel, že pokud půjde všechno tak jako dosud, mohl bych ji klidně požádat, aby se ke mně připojila.

Poté co jsem si promluvil s Vickyinou spolubydlící a zjistil, že už odešla na ten večírek – nejspíš doufala, že mě tam najde –, odešel jsem z kampusu a v duchu jsem se snažil připravit na kravál, který na mě doma čekal.

Doma nebylo překvapivě tolik narváno, jak jsem se obával. Místo aby kluci pozvali celou školu, nacpali do našeho třípatrového domku jenom celý tým. Jednalo se o spoluhráče, přítelkyně těch, kteří měli jenom jednu holku, a pro větší rovnováhu pár roztleskávaček. Takže to byl stejně bláznec, ale v menším měřítku. Vsadil bych se, že to nerozjeli ve velkém jedině ze strachu, aby se o tom nedozvěděl trenér.

V kuchyni jsem potkal JP, jak se snaží dostat do kalhotek nějaké dívky. „Neviděl jsi tu někde Vicky?“ zeptal jsem se, když jsem se k nim přiblížil.

„Ještě ne. Určitě ji tu ale někde najdeš. Kde jsi byl, chlape? Přišel jsi o turnaj v Maddenu.“ Než jsem mohl utéct, plácnul mě po zádech. „Seznam se s Leilou, než zase někam zmizíš. Je to dívka mých snů. Dívko mých snů, seznam se s mým nejlepším kámošem.“

Potřásl jsem hlavou a sledoval, jak se děvče hihňá do červeného kelímku. „Ahoj, já jsem Dylan.“

JP si ji přitáhl zády na hrud a paži jí položil kolem klíční kosti. Sklonil se a přejel jí nosem po hrdle. „Chci tě ochutnat. Pak mi můžeš dopodrobna povyprávět, co se mnou chceš provádět.“ Nepřítomně mi podal její plastový kelímek a s nadšením jí zaútočil na rty.

Nechal jsem je o samotě, zkontroloval obývací, prodral se muchlujícími se páry na chodbě a pak sešel do suterénu, kde věci nabíraly rychlejší spád, a konečně se ocitl na zadním dvorku. Nikde jsem ji

nemohl najít, a tak jsem jí poslal další textovku a zamířil ke Chrisovi a pár dalším klukům, než se vrátím dovnitř.

„Chrisi, neviděl jsi Vicky? Měla by tu být, ale nemůžu ji najít.“

„Já jsem dorazil teprve před pár minutami. Uvnitř ses díváš?“

Povzdechl jsem si. „Jo, není tam. Dneska jsem tě neviděl na tréninku – je všechno v pohodě?“ zeptal jsem se, když se ostatní začali dohadovat ohledně blížícího se zápasu.

„Jo, byl jsem v posilce, odešel jsem dřív, než jste skončili.“ Všiml si mého výrazu a dodal: „Neptej se. Povím ti o tom později.“

Chris byl jeden z mých nejbližších přátel. „Trenér?“ Odhadoval jsem, že se zase pohádali. Chris byl synem Marka Wilsona, jednoho z nejlepších quarterbacků všech dob a našeho trenéra. Hádali se – *neustále*. Mysleli byste si, že když je jeho táta hlavní kouč, bude mít všechno jednodušší, ale kdepak. Chris makal stejně tvrdě jako my ostatní, ne-li víc. Dlouhé hodiny navíc jsme spolu trénovali a zdokonalovali naši hru.

Dlouze si povzdechl. „Jo. Probereme to pak, jo? Mám za sebou dlouhý den, takže to odpískám a půjdu domů. Nechci, aby měl zase kecy. Uvidíme se zítra.“

Než jsem mohl ještě něco říct, rozloučil se s naší malou skupinkou a odešel.

Znovu jsem zkontroloval mobil: Vicky se neozvala. Napadlo mě, že ty zprávy možná nedostala, a tak jsem jí zkusil párkrát zavolat, ale nezvedla to.

Už jsem si začínal dělat starosti, a tak jsem se omluvil a pomalu vyšel nahoru. Můj pokoj se nacházel na úplném konci chodby ve druhém patře, a protože se večírek konal na poslední chvíli, nezamkl jsem ho, než jsem ráno odešel. Zaváhal jsem, když jsem míjel první dveře vedle schodiště. Kdykoliv tu kluci pořádali večírky, byl přístup do druhého a třetího patra zakázaný. Kdybych neznal Kylea – našeho nejlepšího tight enda – tak dlouho, vtrhnul bych dovnitř a každého vyhodil. Jenže tohle byl Kyle.

Pokud se dalo usuzovat podle zvuků, které vycházely zpoza jeho dveří, pravděpodobně se tam konala nějaká orgie a on byl rozhodně

hvězdou té show. Což pro můj pokoj nevěstilo nic dobrého. Množství nahých těl mě naučí, abych si příště zamykal dveře. Otálel jsem před svými dveřmi a číhal, jestli neuslyším nějaké podezřelé zvuky. Když jsem nic nezaznamenal, otevřel jsem a ulevilo se mi, že až sem se nikdo nedostal.

Špatná zpráva zněla, že tu nebyla ani Vicky. Znovu jsem jí zavolał, ale neozvala se.

Zkusil jsem její spolubydlící, která to zvedla na druhé zazvonění.

„Dylane?“

„Jessie, Vicky u mě doma není. Nevrátila se?“

„Ne. Vždyť jsem ti říkala, že se s tebou chtěla sejít na tom večírku.“

Posadil jsem se na okraj postele a mnul si spánek. Přestože v domě nevyřvávala muzika, lidé dělali hluk, nejspíš aby si to vynahradili.

„Tady není. Věděla, že chci po tréninku studovat v knihovně, tak proč by mě sem vůbec chodila hledat?“

„Nevím, co chceš, abych řekla, Dylane. V osm jsme měly schůzi spolku, a když skončila, převlékla se a řekla mi, že jde k tobě. Víc nevím. Nejspíš má jenom ztlumený zvuk na mobilu. Zkus to znovu.“

Vstal jsem a začal přecházet sem a tam v malém pokoji.

„Podívej, volal jsem jí už snad desetkrát a nebere to. Nepodobá se jí, aby ignorovala moje zprávy, nebo jakékoliv zprávy, když už jsme u toho. Víš líp než já, že má vždycky telefon v ruce. Začínám si o ni dělat starosti.“

Uslyšel jsem, jak si Jessie dlouze povzdechla. Dovedl jsem si představit, jak na druhém konci linky obrací oči v sloup, což u ní bylo typické, když se bavila s lidmi déle než pár minut. „Chceš, abych obvolala kamarádky, jestli se u nich nestavila?“

„To bych byl moc rád, Jessie.“

Zavěsila, aniž by řekla cokoliv dalšího. Ze všeho nejradši bych si dal sprchu, ale pořád jsem se bál natolik, že jsem se rozhodl projít znovu dům a možná se poptat pár dalších lidí, jestli ji tu neviděli. Jestli dorazila na večírek, někdo s ní musel mluvit, a pokud ne, půjdu ven a budu po ní pátrat.

Cestou kolem Kyleova pokoje jsem si všiml, že se orgie uklidňují, sténání a bručení je teď tišší. Zkusil jsem dveře a ty se otevřely.

Jelikož jsem neměl tušení, kdo tam s ním je, upíral jsem pohled na podlahu, když jsem se zeptal: „Ahoj, Kyle, neviděl jsi někde dole Vicky? Její spolubydlící mi říkala, že sem šla.“

Ačkoliv jsem slyšel, jak Kyle něco mumlá pár vteřin předtím, než jsem otevřel dveře, náhlé ticho po mé otázce mě přimělo zvednout oči.

Jako poslední si vybavuju, že jsem viděl Vicky... uprostřed postele... mezi dvěma ptáky – Maxwellovým a Kyleovým, přesněji řečeno – na všech čtyřech. Určitě chápete obrázek, na který jsem zíral.

Vybavuju si, jak Vicky křičela, abychom toho nechali. Taky si matně vzpomínám, že se mi Maxwell pokoušel celou tu situaci vysvětlit. Pár minut mezi tím mi muselo vypadnout z paměti, protože jako další vím, jak mě JP a Benjamin – naši praví obránci – odtrhávají od Kylea.

Ztěžka jsem oddechoval a ze všech sil jsem se je snažil ze sebe setřást, ale nedali se. „Je to v pohodě. Je to v pohodě, o nic nejde. Uklidni se!“ řval mi JP do obličeje, zatímco mi držel hlavu v dlaních a snažil se zachytit můj pohled. Benji, chlap jako hora a další z mých blízkých přátel, mě držel zezadu za paže a snažil se nás vymanévrovat z pokoje. I kdybych se zbavil JP, Benjiho bych rozhodně nesetřásl. JP mě tlačil do ramen, abych se nevrhnul po Kyleovi. „Půjdeme jen na vzduch, jo, Dylan? Jen klid, chlape. Nestojí to za to, abys riskoval svoji budoucnost. Vykašli se na to.“

Než mě vytáhli ven, rozhlédl jsem se po místnosti. Maxwell se držel za krvácející nos, ale jinak byl podle toho, co jsem viděl, docela v pohodě. V určité chvíli si musel strčit péro zpátky do kalhot, potom co ho vytáhl Victorii z pusu, ale knoflíky na džínách měl stále rozepnuté a byl bez košile. Kyle... Kyle byl nahý a kroutil se na zemi, místnost byla plná různého sténání.

Victoria, moje milovaná přítelkyně... stále klečela na posteli, oči vytřeštěné a vyděšené, zatímco si k tělu tiskla dres, aby se zakryla. Číslo dvanáct – držela *moje* číslo... *můj* dres. Nechala je, aby ji šukali, zatímco na sobě měla moje číslo.

Naše pohledy se setkaly a já sledoval, jak vyslovuje moje jméno. Pohnula se, aby slezla z postele, takže jsem se přestal snažit dostat ke Kyleovi a nebránil se přátelům, aby mě vyvedli ven. Vypochodoval jsem z místnosti a z domu, aniž bych se ohlédl.

„Trenére, vím, co chcete říct, a není to nutné. Jsem v pohodě.“

„Pojď dovnitř a sedni si.“

Udělal jsem, co řekl.

„Ty kecy si ušetři. Podle toho, co vidím na hřišti, nejsi ani zdaleka v pohodě, natož ve své obvyklé kondici. Dal jsem ti celý týden a nic se nezměnilo. Už ti došel čas. Teď uděláš, co ti řeknu, a přestaneš se chovat, jako by její frnda byla ta poslední na planetě. Proboha, rozhlídni se kolem sebe – za postranní čárou čeká celá fronta náhradnic, jestli ti jde o tohle.“

Sevřel jsem ruce do pěstí a zvedl se ze židle.

„Myslíte si, že jde o ni? Myslíte si, že proto mám potíže se soustředěním? Nehraju pod psa kvůli ní. Je mi fuk, co udělala, ale jak můžete čekat, že dám do hry všechno, když nevěřím svým spoluhráčům? Mají mi krýt záda, jak na hřišti, tak mimo něj. Jak by –“

Trenér vstal a umlčel mě jediným smrtícím pohledem, pak přišel blíž.

„Fajn, Dylane, budeme to hrát podle tebe. Pověz mi, co chceš, abych udělal. Už jsem si s celým týmem promluvil. Byl jsi u toho – víš, že to neschvaluju. Neustále vám klukům opakuju, že jestli se chcete dostat do nejvyšší ligy, nesmíte se v životě nechat rozptylovat. Nakráčel jsi ke Kyleovi přímo uprostřed posilovny a praštil jsi ho – znovu – a já to přešel bez trestu. Nemůžu svým klukům dovolit, aby se přede všemi rvali. Co ještě chceš, abych udělal? Mám je vyrazit z týmu jen proto, že se vyspali s tvou nadřazenou holkou?“

Snažil jsem se sebou netrhnout, ale nepodařilo se mi to. Už jsem byl ze všeho vyčerpaný, a tak jsem se posadil a opřel se předloktími o kolena. Celkově vzato, jakkoliv se mě jeho slova dotýkala, měl pravdu – nic víc už udělat nemohl. Ani Kyle, ani Maxwell nevypadali, že by měli na

hřišti problém. Jo, vyhýbali se mi, ale nezdálo se, že by to ovlivňovalo jejich hru. Možná jsem to byl já, kdo nebyl objektivní. Každopádně ani jeden z nich – včetně Victorie – nestál za to, abych se vzdal svého snu. Chtěl jsem slyšet svoje jméno o draftovacím dni. Připadalo mi, jako bych na tom cíli pracoval celý život. Za nocí, v posteli, po dlouhém dni plném cvičení, tréninku, schůzek a k tomu přednášek, jsem zavřel oči a viděl jsem to, cítil jsem to v kostech. Věděl jsem, že jsem dost dobrý, věděl jsem, že když se dokážu dostat mezi profesionály, budu makat ještě víc. Dával jsem tomu čas, pot, úsilí. Bylo na čase jít dál. Slyšel jsem, jak si trenér dlouze povzdechl, a soustředil jsem se na něj.

„Na hřišti se chováš agresivně, příliš dřeš a nejsi sladěný s Chrisem tak jako obvykle. Nechtěj ani vědět, kolik nedokončených přihrávek jsem dneska napočítal. Je z tebe troska, Dylan. Ty to víš, já to vím, celý tým to ví. Myslíš, že si to můžeš tuhle sezonu dovolit? Zahráváš si se svojí budoucností, chlapče, a kvůli čemu? Kvůli holce, na kterou si za měsíc ani nevzpomeneš, natožpak za rok?“

S každým jeho slovem jsem cítil, jak se mi ramena napínají víc a víc. Fotbal byl můj život. Byl jsem zatraceně dobrý hráč, nejlepší wide receiver široko daleko. Tvrdě jsem dřel, abych se dostal tam, kde jsem byl.

„Myslíš si, že je to v NFL samá zábava a hry? Myslíš si, že tam strpí, abys vztekle napadal svoje spoluhráče? NFL je úplně jiná liga. Jestli nedokážeš urovnat svoje spory s několika kluky, zapomenout na hádky a hrát na hřišti za jeden tým už na univerzitě, tak pusť NFL rovnou z hlavy. Jsi dobrý. Oba víme, že se tam dostaneš, ale ne každý má na to se tam udržet. Je jedno, za koho budeš hrát, pokud budeš sedět na lavičce, protože z nějakého důvodu nevycházíš se svými spoluhráči. Pokud nebudeš na hřišti a nebudeš do hry dávat –“

„Pane, při vši úctě –“

„Sklapni, Dylan. Sklapni a poslouchej mě. Tohle je ono. Tohle je tvůj poslední rok. Copak to nechápeš? Buď to dokážeš, nebo ne. Jsi pod drobnohledem. Víš, že nejde jenom o média. Všichni tě sledují od druhého roku, co jsi tady, a nezapomínej, že jsi to byl ty, kdo se rozhodl dokončit školu, než se přesuneš do ligy pro velký kluky. Sezona začíná

příští týden. Máš na to, ale tady se počítá každý zápas. Nezvorej to, ne kvůli takový pitomosti.“

„Pane, nemám v úmyslu cokoliv zvorat. Pracuju na tom. Slibuju, že až mě příště uvidíte na hřišti, budete –“

Odlepil se od stolu a vrátil se ke své židli, která stála za ním. „Až tě příště uvidím na hřišti, koukej se radši pořádně probrat. Jestli ne, budu předpokládat, že chceš sedět na střídačce.“ Vytáhl ze zadní kapsy džínů malý klíč, odemkl vrchní zásuvku, vzal další klíč a hodil mi ho.

Ruka mi vystřelila a chytil jsem ho dřív, než mě mohl praštit do tváře.

„Vím, že tu a tam chodíš na brigádu, kdykoliv najdeš trochu času, zvlášť mimo sezonu. Předpokládám, že to, co ti zbyde po uhrazení výdajů, posíláš svojí rodině a tenhle rok budeš dělat to samé.“ Pevně jsem sevřel klíč v ruce a ucítil, jak se mi jeho okraje zařezávají do kůže. Mlčky jsem přikývl, než pokračoval. „Takže si nemůžeš dovolit vlastní bydlení. Na žádost na ubytování na koleji už je pozdě a já nemůžu dovolit, aby jeden z mých špičkových hráčů spal na podlaze u svých spoluhráčů.“ Opřel se na židli a dlouze se na mě zadíval. „Kousek od kampusu mám byt. Měl jsem – teď je prázdný. Budeš bydlet tam. Potřebuju, aby ses vrátil do hry. Tuhle sezonu se bez tebe neobejdeme.“

A já fotbal ve svém životě potřebuju. Nezvládl bych, kdyby usoudil, že mě radši posadí na střídačku.

„Na zápas budu připravený.“

„To jsem chtěl slyšet. Skončili jsme. Teď vstaň a vypadni sakra z mojí kanceláře. K večeru ti pošlu adresu.“

Rozevřel jsem dlaň a podíval se na klíč. Nehledal jsem bydlení zdarma – sakra, nesnášel jsem fakt, že o tom vůbec uvažuju, ale došly mi možnosti, když si všichni, které jsem znal, vyřešili střechu nad hlavou už před pár měsíci. Pořád jsem mohl přespávat u nějakého spoluhráče nebo spolužáka, ale nebyl jsem si jistý, že by to neovlivnilo moji hru nebo studium. Poslední rok na vysoké jsem musel strávit bez večírků a bez přítelkyň, pokud jsem měl naplnit svoje sny a sny mojí rodiny. Vstal jsem, protože už jsem se rozhodl.